

မိုးဆက်လင်းထက် ဘောက်ချာ

အခန်း (၁)-(က)

“နင် ငါ့နောက်ကို လိုက်မလာနဲ့ လို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

“နှစ်ခါတည်း ပြောရပါသေးတယ်ဟာ”

“ဘာ”

ကောင်မလေးအော်သံကြောင့် ကောင်လေးက တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်မလေးက မျက်စောင်းထိုးပြီး ဆက်လျှောက်သွား၏။ ကောင်လေးက နောက်က ဆက်လိုက်သွားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်လေး ဆက်လိုက်လာတာကို ကောင်မလေးက ဘာမှ မပြောတော့ပဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးအနားကပ်၍ လေသံပျော့ပျော့နှင့်

“နင်က ဘာလို့ ဒီလောက်မာနကြီးနေရတာလဲဟ၊ နင့်နောက်က ငါလိုက်လာတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကောင်မလေးက ကောင်လေးစကားသံကို အရေးမထားဟန်နှင့် ဆက်လျှောက်သည်။ ကောင်လေးကလည်း ဘာကိုမှ အရေးမထားဟန်နှင့် ဆက်လိုက်လာရင်း

“ပြောလေဟာ နင် ငါ့ကို ဘာတွေမုန်းနေတာလဲ”

ကောင်မလေးက လျှောက်မြဲအတိုင်း ဆက်လျှောက်၏။

“ပြောလေဟာ ငါက နင်နဲ့ မတူလို့ လား၊ မတန်လို့ လား”

ကောင်မလေးက သက်ပြင်းကို ချသည် ။ ထို့နောက် ဆက်လျှောက် နေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ကောင်လေးကို ချာခနဲလှည့်ကြည့် လိုက်၏။ ကောင်မလေး လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အရှိန်ကြောင့် သူမ ဆံနွယ်တွေ ဝဲခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး သူမ၏ ပါးတစ်ခြမ်းကို ဖုံးအုပ်ကာ သွားလေသည် ။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို ရင်ခုန်ခြင်း၊ စိုးရွံ့ခြင်းတို့ ရောယှက်နေသည့် အကြည့်လေး နှင့် ကြည့်ကာနေ၏။

ကောင်မလေးက စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး...

“နင့်ကို မတူလို့ မတန်လို့ လဲ မဟုတ်ဘူး ၊ မတူမတန်စရာလည်း အကြောင်းမရှိဘူး၊ အဓိက အကြောင်းအရင်းက နင့်ကို ငါ့နောက်မလိုက်စေချင်လို့ ပဲ ရှင်းပြီလား”

“ဟာ အဲ့ဒါတော့ မတရားဘူးဟာ၊ ငါက နင့်ကို ဘာနှောင့်ယှက်နေလို့လဲ”

“ဘာမနှောင့်ယှက်ရမှာလဲ၊ နင် ငါ့နောက်ကို လိုက်နေတယ်ဆိုကတည်းက ငါ့ကို စိတ် အနှောင့်အယှက် ပေးနေတာပဲ၊ ဒီမှာ နင်ဒီထက်ပိုဆိုးလာမယ်ဆိုရင် နင့်ကို ငါ ဌာနမှူးနဲ့ တိုင်မယ်”

ကောင်လေးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားဟာ”

“ဒီထက်တောင် ပိုဆိုးတယ်၊ ဌာနမှူးနဲ့ မရရင် ပါမောက္ခချုပ်အထိပါတက်တိုင်မယ်”

ကောင်လေး မျက်နှာငယ်သွားသည် ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း တော်တော်အားငယ်သွားပုံရ၏။

ဘေးက ဖြတ်သွားသော ကျောင်းသားတစ်အုပ်က သူတို့ ပုံစံကိုကြည့်၍ ...

“ကြိုးစားထား၊ ကြိုးစားထား”

ဆိုပြီး နောက်သွားကြ၏။ ကောင်မလေးက ထိုကျောင်းသားတွေကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာသွားသည် ။

ကောင်လေးကတော့ ထိုနေရာမှာ တင် မတ်တပ်ကလေး ရပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့၏။

*

“ဘယ်လိုလဲ စိုးကြီး အဆင်ပြေလား”

ကန်တင်းရောက်တော့ ကောင်လေးကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းမေးကြခြင်းဖြစ်သည် ။ စိုးကြီးက ခပ်တည်တည်နဲ့ ပင် သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို လှည့်ကြည့်၍ ...

“သိပ်အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ၊ စိုးကြီးတို့ လုပ်တဲ့ လုပ်ရပ် ဘယ်နှခါအဆင်မပြေဘဲ ရှိပါ့မလဲ၊ ကောင်မလေးဆိုတာ ငါ့အကြည့်တစ်ချက်မှာ တင် ခွေကျသွားတာ”

စိုးကြီးအပြောကို ဟိုကောင်တွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မယုံသင်္ကာ မျက်ဝန်းတွန့် ...

“မင်း ဟိုတစ်ခါပြောတော့ ကောင်မလေးက သူ့နောက်တောင် လိုက်မလာနဲ့ ဆို”

ထိုစကားကြားတော့ စိုးကြီး မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်ကာသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း လူခြေဆည်၍ ...

“ဒါကတော့ကွာ မိန်းကလေးပဲ၊ ပထမတစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်တော့ မူမှာ ပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ စိုးကြီးလေတခြားကောင်မှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ကောင်မလေးက မင်းပေးတဲ့ စာကို ယူသွားတယ်ပေါ့”

“ယူသွားရုံတင်ဘယ်ကမလဲကွ၊ တစ်ခါတည်း အဖြေပြန်ပေးမယ်လုပ်နေလို့ စဉ်းစားပါဦး ဆိုပြီး ပြောခဲ့ရတယ်”

“ဘာလဲ မင်းကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘူးဆိုတဲ့ အဖြေလား”

စိုးကြီးက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဘုကြည့် ကြည့်၍ ...

“မင်းတို့လိုများ ငါ့ကိုထင်နေလား၊ မင်းတို့ ဆိုရင်တော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကိုဆိုတော့ ကောင်မလေးက ရေလည်ကြွေသွားတာ”

ကိုယ်တိုင်မမြင်ခဲ့ရတော့ စိုးကြီးပြောသမျှ၊ ယုံတစ်ချက် မယုံတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ စိုးကြီးအကြောင်းကိုလည်း သိထား၍ ဒီကောင် အပိုတွေ ထည့်ပြောနေမှန်းတော့ သိနေသည်။ သို့သော်အခုစားသမျှတွေကို စိုးကြီးက သူရှင်းမယ်ဟု ပြောထားသောကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ အောင့်သက်သက်နဲ့ သာ ခံနေရ၏။

စိတ်ထဲမှာ တော့ “ဒီကောင် မဟုတ်လို့ ကတော့ တွေ့မယ်” ဆိုပြီး ကျိန်းနေကြပါသည်။

စိုးကြီးကတော့ အားလုံးက သူ့ကို လေးစားသွားကြပြီဟု အထင်ရောက်၍ မျက်နှာက လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး တင်းမာသွားသည်။ ထို့နောက် ဆရာကြီးလေသံနှင့်...

“မင်းတို့ တွေလည်း မြဲမြံမှတ်ထား၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ်မယ်ဆိုရင် မိန်းမကြော နပ်ရတယ်ကွ၊ စိုးကြီးတို့ ကတော့ မလုပ်ရင်နေရော၊ လုပ်ရင်တော့ အရှင်းပဲ”

ဟိုကောင်တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ သက်ပြင်းချကြသည် ။ ဒီနေ့တော့ ခံလိုက်ဦးဟ ဆိုသည့် မျက်နှာပေးတွေနှင့် ဖြစ်၏။

စိုးကြီးကတော့ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်၍ တည်ငြိမ်သောလေသံနှင့် စားပွဲထိုးလေး ကိုလှမ်းခေါ်၍ ...

“ညီလေးရေ ဒီဝိုင်းရှင်းရအောင်ဟေ့”

ထို့နောက် စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာ၍ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး

“ကဲ အတန်းချိန်လည်း နီးပြီ သွားရအောင်၊ နောက်ဆို မင်းတို့ လည်း ဒီလိုကျွေးနိုင်အောင် ကြိုးစားကြပေါ့ကွာ”

ဟု ဆိုကာ ကန်တင်းမှ ကော့ကော့ ကော့ကော့နှင့် ထွက်သွားပါတော့သည် ။ အားလုံးက စိုးကြီးကို မျက်နှာသေလေးတွေနှင့် ငေးကြည့်လျက်...

*

“လုပ်ပါဟာ ဒီစာလေးတော့ ယူသွားပေးပါဟာ”

“နင့်ကို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ နင် လူစကား နားမလည်ဘူးလား”

“လုပ်ပါဟာ နင်ကလည်း ဘာမှ အပန်းကြီးတာလည်း မဟုတ်ဘူး ”

ကောင်မလေးက ခေါင်းကို ကုတ်၍ တော်တော်စိတ်ပျက်သွားသော အမူအရာနှင့်...

“နင် နင် ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရဘူးလား ဟုတ်လား”

“ဒါလေး ယူသွားတာ နင့်အတွက် ဘာဖြစ်လို့ လဲ ယူသွားပါဟာ”

“ဟာ ဒုက္ခပဲ”

ကောင်မလေး စိုးကြီးကို ကြည့်၍ တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲသွားသည် ။ စိုးကြီးပုံစံကလည်း ဒီစာမယူမချင်း လက်ပစ်ဗုံးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ရင် တောင် ပြန်မယ့်ပုံ မရှိပေ။

ကောင်မလေးက စာကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး...

“ကဲ နင်ပေးတဲ့ စာကို ငါ ယူပြီးပြီ၊ နင်သွားတော့”

ကောင်မလေးက စာကို ယူသွားတော့ စိုးကြီး ပျော်ကာသွားသည် ။ ထို့နောက် မျက်ခုံးလေးကို ပင့်၍ ကောင်မလေးကို ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးရွဲကြီးများ နှင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဖြဲမပစ်ရဘူးနော်”

ကောင်မလေးက စိုးကြီးမျက်နှာကို မသတိသလို တစ်ချက်ကြည့်၍ ..

.

“ကျွတ် နင့်စာကို ငါယူပြီးပြီပဲ၊ ငါ့ဘာသာငါ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ နင့်အပူလား”

“ဟာ အဲ့ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ လေဟာ၊ ငါက နင့်ကို ဖတ်စေချင်လို့ ပေးတဲ့ ဟာကို၊ ပြီးတော့ ဒီစာထဲမှာ ရေးထားတဲ့ စကားလုံးလေးတွေက ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ တနင့်တပိုး ခံစားပြီး ရေးထားတဲ့ စကားလုံးလေးတွေ ဟာ အကြီးကြီး ၊ တကယ်မှ အကြီးကြီး ခံစားပြီး ရေးထားတဲ့ ဟာတွေ”

ကောင်မလေး တော်တော်စိတ်ပျက်သွားသည် ။ အကြီးကြီး စိတ်ပျက်

က်သွားသည့် အမူအရာ ဖြစ်သည် ။ ထို့နောက် စာအိတ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လွယ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၍ ...

“ကဲ နင်ပြောသလို ဖြစ်လည်း မပစ်ဘူး၊ အိမ်ရောက်မှ ရေမိုးချိုးသနပ်ခါးလိမ်းပြီး သေသေ ချာချာ ဖတ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ အခုတော့ နင်ငါ့နောက်ကို ဆက်လိုက်မလာနဲ့ နင် သွားတော့”

စိုးကြီးမျက်နှာက မှီရသလို ပြုံးဖိုးဖိုး ဖြစ်ကာသွားသည် ။ထို့နောက်...

“ဘယ်တော့ အဖြေပေးမှာ လဲဟင်”

“ဘာ”

ကောင်မလေးက ဒေါသတကြီး ထအော်ပစ်လိုက်၏။ စိုးကြီး ခန္ဓာကိုယ် တွန့်ခနဲ ဖြစ်ကာသွား သည် ။

“နင် နင် တော်တော် အထွန့်တက်လာပါလား၊ နင့်စာကို ငါက သဒ္ဓါကြည်ဖြူလို့ ယူသွား တယ်များ ထင်နေလား၊ နင် ဒို့ထက် ပိုဆိုးလာရင် ငါပြောသလို ပါချုပ်နဲ့ တကယ်သွားတိုင်မှာ နော်”

ပါချုပ်အသံကြားလိုက်မှ စိုးကြီး ကိုယ်ရှိန်နည်းနည်း သတ်သွား၏။ ထို့နောက် မျက်နှာလို မျက်နှာရနှင့် ပြုံးဖြဖြလုပ်လိုက်ကာ...

“အဟီး ငါက သိချင်လို့ မေးတာပါဟာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရှေ့တစ်ပတ် ထဲလောက်တော့ ပေးနော်”

“လဲသေလိုက်”

ထို့နောက် ကောင်မလေးက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် စိုးကြီး ရှေ့က ထွက်သွားပါ တော့သည် ။ စိုးကြီးကတော့ ဘာတွေ ကျေနပ်နေ

လည်း မသိ။ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေသည် ။

*

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ စိုးကြီးက ထိုကောင်မလေးနောက်ကို ထပ်လိုက်သည် ။ ကောင်မလေးက စိုးကြီးကို မြင်တော့မှ အရင်တစ်ပတ်က ကိစ္စကို သတိရသွားဟန်ရှိသည် ။ စာကို လည်း ဖတ်ရသေးပုံ မပေါ်ပေ။ သို့သော် စိုးကြီးကိုတော့ ဒီကိစ္စ အပြတ်ရှင်းမှ ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ...

“ကဲ ပြော ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိစ္စကတော့ အထွေအထူး မရှိပါဘူး”

“မရှိရင် လည်း ဘာလို့ လာသေးလဲ၊ ပြန်တော့”

“ဟာ အဲ့လို မဟုတ်ဘူး လေဟာ၊ ထွေထွေထူးထူး ထပ်မရှိပါဘူးလို့ ပြောတာပါ၊ အရင်တစ်ခါ ကိစ္စပဲ”

စိုးကြီး စကားဆုံးတော့ ကောင်မလေးက...

“ဒါဆို နင် ငါ့ဆီက အဖြေလာတောင်းတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆိုရင် နင် ငါ့ဆီက အချစ်ကို မျှော်လင့်မနေနဲ့ တော့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်”

“နင့်ကို ငါ မချစ်နိုင်လို့ ပေါ့ဟ၊ ပြီးတော့ ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ သူရှိပြီးသား”

“ဘယ်လို”

စိုးကြီး မျောက်မှိုငြင် မှိုငြင်ကျသွားသည်။ ။ ထို့နောက် ကောင်မလေးကို ဆွေးမြေ့ကြေကွဲနေသာ မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ ကြည့်၍ ...

“နင် နင် တကယ်ပြောတာလားဟင်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့၊ ဘာလဲ ငါက နင့်ကို လိမ်ညာပြောနေတယ် ထင်လို့ လား။”

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲဟာ အဲ့ အဲ့ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဟာ”

“ဟဲ့ ငါမှ နင့်ကို မချစ်နိုင်တဲ့ ဥစ္စာ၊ ငါက အဲ့ဒီလို မလုပ်လို့ ဘယ်လို လုပ်ရမှာ လဲ၊ နင်ကျေနပ် အောင် ငါက နင့်ကို မချစ်ဘဲ ချစ်တယ်လို့ ပြောပေးရမှာ လား၊ အဲ့ဒီလို မိန်းကလေး အမျိုးအစားထဲမှာ ငါ မပါဘူး မှတ်ထား၊ မချစ်ရင် မချစ်ဘူး ရှင်းရှင်းပဲ”

စိုးကြီး ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိဘဲ ငြိမ်သွားတော့သည်။ ။ ဒီ ကိစ္စကလည်း ဓားနဲ့ ထောက်ပြီး ချစ်တယ်ပြောခိုင်းလို့ ရတဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်၍ ခက်နေမိ၏။

ခဏနေတော့ ကောင်မလေးက သူ့ရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ စိုးကြီး တစ်ယောက် သာယောင်ချာချာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။ ဒီ ကိစ္စသာ ဟိုကောင်တွေသိရင် သူ့ကို ဝိုင်းလှောင်ကြ တော့မည်ဟု တွေးနေမိ၏။ သူက ဟိုကောင်တွေကို စကားကြီး စကားကျယ်တွေပြောပြီး လက်ဖက်ရည်တွေ ဘာတွေတောင် တိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီလိုမျိုး သူ့အဖြစ်မှန်ကိုသာ သိသွားရင်တော့ မလွယ်ပေ။ ဟိုကောင်တွေကလည်း သူတို့ ခံထားရသမျှ အတိုးချပြီး တွယ်တော့မည်မှာ သေချာသည်။ ။

ဒီလိုမျိုးတော့ စိုးကြီးဆိုတဲ့ နာမည်ကို အပျက်မခံနိုင်ပေ။ ထိုကြောင့် ဟိုကောင်တွေနဲ့ တွေ့ရင် သူက ဦးအောင်စပြီး ဒီကိစ္စကို ပြောရလိမ့်မည်

ဟု ရင်ထဲမှာ တွေးထားလိုက်သည်။

ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာကိုတော့...။

*

“ငါ အဲဒီကောင်မလေးကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီ သူငယ်ချင်းတို့ ”

“ဟင်”

အားလုံးက အာမေဍိတ်သံတွေ ကိုယ်စီနှင့် စိုးကြီးကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ စိုးကြီးရာ၊ မင်းတို့ ဘယ်တုန်းက ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတာလဲ၊ ငါတို့ လည်း မကြားမိပါလား”

စိုးကြီးက ခပ်တည်တည်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်၍ ...

“ဒီခေတ်က ခုံးပျံ့ခေတ်ကွ၊ ငါ မင်းတို့ ကို ဟိုတစ်ခါကတည်းကပြောခဲ့သားပဲ၊ ကောင်မလေး က ငါ့ကို ကြွေနေပါပြီလို့၊ အဲဒီနေ့က စာပေးပြီး နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ သူ့ဆီက အဖြေရတာပဲ”

“ဒါ ဒါဆို မင်းက ငါတို့ ကို ဘာလို့ မပြောတာလဲ”

“မင်းတို့ ကို ငါက ပြောလိုက်ရင် နောက်တစ်ဝိုင်း ထပ်ကျွေးခိုင်းနေမှာ စိုးလို့ ပေါ့ကွ”

သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် စိုးကြီးကို ကြည့်နေကြသည်။ စိုးကြီးကတော့ ရည်းစားနှင့် ပြတ်သွားသည့် ကိစ္စကို ဘာမှ မခံစားရသလို ခပ်အေးအေး အမူအရာ နှင့်...

“ငါ သူ့ကို အစောကြီးကတည်းက သိပ်ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်းတို့ က ငါ့ကို မဖြစ်နိုင် ဘူးလို့ ပြောလို့ မခံချင်စိတ်နဲ့ လိုက်ခဲ့တာ၊ အ

ခုတော့ သူ့ဆီက အချစ်ကို ရသွားလို့ ဖြတ်လိုက် ပြီ၊ ကောင်မလေးတော့ သနားပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ကို တော်တော်လေးချစ်ရှာတာ”

စိုးကြီးအမူအရာက အပိုအလို မရှိပေ။ တကယ်ရင်ထဲက ခံစားပြီး ရုပ်တည်ကြီးနှင့် အပီအပြင် လုပ်နေသောကြောင့် အားလုံးက ယုံရမလိုလို တွေ ဖြစ်ကုန်သည် ။

ဒီကောင် တကယ်ပဲ သူတို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကို မခံချင်ဖြစ်ပြီး လုပ်ခဲ့သလားဆိုတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်လာကြ၏။ အကယ်၍ သာ ဒီကောင်ပြောသလို ဟုတ်ခဲ့ရင် ကောင်မလေးခမျာ ကြားက မြေစာပင် ဖြစ်သွားရရှာပြီ။ နှလုံးသားတစ်ခုကို နင်းခြေဖျက်ဆီးခြင်း ခံလိုက်ရရှာ ပြီဖြစ်သည် ။ ဒီကိစ္စ သူတို့ ပယောဂ မကင်းပေ။

ထို့ကြောင့် ...

“စိုးကြီးရာ အဲ့ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းပြောသလို ကောင်မလေးက မင်းအပေါ်ကို တော်တော်ချစ်ရှာတယ်ဆိုရင် သူ တော်တော်ခံစားသွားရမှာ ကွ၊ သနားပါတယ်ကွာ၊ မင်းပြန် ဆက်သွယ်လိုက်ပါ”

စိုးကြီးက ထိုစကားကြားတော့ ခါးခါးသီးသီးပင် ခေါင်းကို ချာချာရမ်းအောင် ခါပြ၍ ...

“လုံးဝပဲ လုံးဝဆို လုံးဝပဲ၊ စိုးကြီး တခြားကောင် မဟုတ်ဘူး ၊ဟင်ဆို လှည့်မကြည့်ဘူး”

ဟိုကောင်တွေအားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းတွေ ကိုယ်စီချ ကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်က...

“မင်း အဲ့ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရအောင် ကောင်မလေးမှာ ဘာများ အပြစ်ရှိလို့လဲ စိုးကြီးရာ”

“ရှိတာပေါ့ကွ သိပ်ရှိတာပေါ့”

“ဘာ ဘာများ လဲဟင်”

“ငါ့ကို သိပ်ချစ်နေတာ အပြစ်ပေါ့”

“ဟေ”

ဟိုကောင်တွေအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။ ထို့နောက်...

“မင်းကို သူသိပ်ချစ်နေတာအပြစ် ဟုတ်လား”

စိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြ၍ ...

“ဟုတ်တယ်”

“ဟ သိပ်ချစ်တာ ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ အဲ့ဒါအပြစ်မှ မဟုတ်တာ၊ အချစ်လေကွာ အချစ်၊ မင်းကို သူက ချစ်တာ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူးကွ၊ မကောင်းဘူး၊ သူက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တော့ငါ့ကို သဝန်တွေ စွတ်တိုပြီး ဟိုမသွားရ၊ ဒီမသွားရတွေ ဖြစ်လာတော့မှာ ၊ ပြီးတော့ ဟိုကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်လည်း ကြည့်ပြန်ပြီ၊ဟိုလူနဲ့ စကားပြောရင်လည်း ပြောပြန်ပြီ ဖြစ်လာတော့မှာ ၊ မင်းတို့ လည်း ငါ့အကြောင်း သိသားပဲ၊ ငါက လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တဲ့ ကောင်မျိုးကွ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုလည်း ငါမချစ်ဘူး”

စိုးကြီး စကားဆုံးတော့ စကားဝိုင်းလေးက ငြိမ်သက်ကာသွားသည် ။ ဟိုကောင်တွေဆီက သက်ပြင်းချသံများမှ အပ အားလုံးတိတ်ဆိတ်လျက်...

ခဏကြာတော့ စိုးကြီးက ထိုင်ရာမှ အသာထလိုက်သည် ။ ထို့နောက်

က် အားလုံးကို တစ်ချက် ဝေကြည့်၍ ...

“ငါ အတန်းသွားတော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ အောင်နိုင်သူခြေလှမ်းများ နှင့် ကန်တင်းထဲက လှမ်းထွက်ကာသွားပါတော့သည်။ ။ ထိုအချိန် ကန်တင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိကာသွား၏။

စိုးကြီးက ကောင်မလေးကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကောင်မလေးက ပြုတ်ကျသွားသော ပစ္စည်းတွေကို တစ်ချက်ကုန်းကောက်၍ ဒေါသတကြီးလေသံနှင့်...

“လူတစ်ယောက်လုံး လာနေတာကို မမြင်ဘူးလား၊ ကျွတ် တစ်နေ့လုံး ဘယ်လိုဟာတွေနဲ့ လာတွေ့နေလဲ မသိဘူး”

ဟု ဆို၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ချသွား၏။ စိုးကြီးက ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ သူ့သူငယ်ချင်း တွေဆီ ပြန်လှမ်းလာလိုက်၍ ...

“သူ့ကို မင်းတို့ သိလား”

ဟိုကောင်တွေက အူတိအူကြောင်နှင့်...

“မသိဘူးလေ၊ ငါတို့ မေဂျာကမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

စိုးကြီးက ငါးခုပြီးလေး တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း...

“ငါ့ရင်ဘတ်လေး လှုပ်ခါသွားလို့ ပေါ့ကွာ”

“စိုးကြီးရာ အေးအေးနေပါကွာ၊ အခုမှ တစ်ယောက် ပြတ်လာလို့ မပြီးသေးဘူး၊ ဒီတစ်ယောက်ကို ချိန်ပြန်ပြီလား”

စိုးကြီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခုနက ကောင်မလေး ထိုင်နေသည့်

စားပွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ဝိုင်းမှ ခွာ၍ ထိုကောင်မလေးရှိရာသို့ လှမ်းသွားလိုက်သည် ။

စိုးကြီး အမူအရာကို ကြည့်၍ အားလုံးက...

“ဟာ ဟေ့ကောင် ဘာ ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ ဘယ်လဲ”

စိုးကြီးကတော့ အားလုံးရဲ့ စကားလုံးတွေကို ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ထိုကောင်မလေးရှိရာ ဝိုင်းသို့ လှမ်းလျက်...

*

“ဒီမှာ ခဏထိုင်မယ်နော်”

ကောင်မလေးက မော့ကာကြည့်သည် ။ စိုးကြီးကို တွေ့သွားတော့ မှတ်မိသွားပုံရ၏။ သို့သော် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကြည့်နေမိ၏။

စိုးကြီးက သူ့ရှေ့က ခုံမှာ နေသားတကျ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ခုနက တိုက်မိသွားတဲ့ အတွက် တောင်းပန်ချင်လို့ ပါ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအထိ တကူးတက လိုက်လာရတာ”

ကောင်မလေးက မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီး...

“မလိုပါဘူး ဘယ်သူမှ လည်း မတောင်းပန်ခိုင်းဘူး၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ”

ကောင်မလေးက ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် ပြန်ပြောသည် ။ စိုးကြီးကတော့ ဘာကိုမှ အရေးမထား သလို ခပ်အေးအေးပင် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ကာ...

“တစ်ခုခု စားပါဦးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တိုက်မိသွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေးအနေနဲ့ ကျွေးချင်လို့ပါ”

စိုးကြီး၏ စကားကြောင့် ကောင်မလေးက မျက်နှာ မကြည်မသာနှင့်

...

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဝယ်စားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင့်ကို မေးရဦးမယ်၊ ရှင်က ဒီလိုပဲ ရှင်နဲ့ တိုက်မိတဲ့ လူတိုင်းကို မုန့်လိုက်ကျွေးနေတာပဲလား”

ကောင်မလေးစကားကြောင့် စိုးကြီး မျက်နှာ အီလည်လည်ကြီးဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ခဏပဲဖြစ်သည် ။ အရှက်မရှိသော မူရင်းမျက်နှာအတိုင်း စပ်ဖြဖြနှင့် ပြန်ဖြစ်လာပြီး...

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကိုမှ ဓာတ်ကျလို့”

“ဘာရှင့်”

“အဲ ဟိုဟာ ဓာတ်ကျလို့ ဆိုတာ ခင်ဗျားကို မြင်မြင်ချင်း တောင်းပန်ချင်စိတ် ဖြစ်သွားတာရယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုစားရင်း မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့”

ကောင်မလေးက သက်ပြင်းကို ချသည် ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ချသော သက်ပြင်း ဖြစ်၏။

“ရှင်ပြောတဲ့ ပုံစံက ရှပ်ရှင်တွေထဲမှာ ပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်၊ လက်တွေ့မှာတော့ ကြောင်လွန်း အားကြီးတယ်၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ လည်း အစီအစဉ် မရှိဘူး၊ ရှင်ကျွေးတာလည်း စားဖို့ အစီ အစဉ် မရှိဘူး”

“ဒါ ဒါဆို ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“ပြန်တော့လေ ပြန်တော့၊ မပြန်ဘဲနဲ့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ
ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ”

စိုးကြီးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်သည် ။ ထို့
နောက် ပတ်ချွဲနှပ်ချွဲ လေသံနှင့်...

“ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ ကျွန်တော်က ခင်ချင်လို့ လာတောင်းပန်တဲ့
ဟာကို တစ်စိမ်း ဆန်လိုက်တာ၊ အားနာပါးနာလေးတောင် မစားတော့
ဘူးလား”

ကောင်မလေးက စိုးကြီးကို ကြည့်ကာ တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျသွား
ပုံရ၏။ ဘယ်လို ပြောပြောမရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီတစ်ခါပဲ ပထမ
ဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးသေးသည် ။ ဒီလူ စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့ လားဟု တွေး
လိုက်ကာ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံနှင့် တက္ကသိုလ် မှားများ ရောက်လာ
သလားဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ကောင်မလေးက ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည် ။
စိုးကြီးက ကောင်မလေး ထသွားတာတွေ့တော့...

“ဘယ် ဘယ်သွားမလို့ လဲဟင်”

“ဘယ်သွားသွား ရှင့်အပူလား”

“ဟာ အဲ့ဒီလိုကြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ထားမသွားနဲ့ လေဗျာ၊ ခွ
င့်လွှတ်တယ် ဆိုတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်လုံးတော့ ထားခဲ့ဦးမှ ပေါ့”

“လဲသေလိုက်၊ အဲ့ဒီနေရာမှာ တင် ပုံလျက်သား လဲသေလိုက်၊ တက
ယ်ပဲ စိတ်မှ နှံ့ရဲ့ လား မသိဘူး”

ဟု ဆိုကာ ကောင်မလေးက လှည့်ထွက်ကာ သွားလေသည်။ စိုးကြီးက ကောင်မလေးကို ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်ကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ စိုးကြီး၊ မင်းရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အရူးကွက် နင်းလာပြန်ပြီ မဟုတ်လား”

စိုးကြီးက အရေးမကြီးတဲ့ လေသံနှင့် လက်တစ်ချက် ခါလိုက်ကာ

“ဒီလိုပါပဲကွာ မိန်းကလေးတွေဆိုတာ အတင်းဝင် အတင်းထွက်နဲ့ အရူးကွက်နင်းနိုင်မှ တော်ကာကျတာကွ”

“ဟင် မင်းကသာ တော်ကာကျနေတယ်လုပ်နေ၊ ဟိုက မကျေမနပ်နဲ့ ထထွက်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ အစပဲရှိသေးတာကိုးကွ၊ နောက်တော့ ကြည့်လိုက်ပေါ့”

စိုးကြီးစကားကို နားထောင်ပြီး ဟိုကောင်တွေ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်က...

“စိုးကြီး စိုးကြီး မင်းရူးချင်ယောင်ဆောင်ရင်းနဲ့ တကယ် ရူးသွားဦးမယ်”

စိုးကြီးက...

“ငါ မရူးပါဘူးကွာ၊ လူကောင်းမို့လို့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နိုင်တာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်နေတဲ့ ပုံစံက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ လိုက်တာနဲ့ မတူဘူး၊ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာနဲ့ တူတယ်ကွ”

စိုးကြီးက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး...

“ငါက သူတို့ ကို တွေ့ရင် စချင်တာကိုးကွ၊ အဲ့ဒီလို ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဘဲ မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မထိတထိ လိုက်စရတာ ဘယ်လောက်ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းလဲ”

“ကဲ ကဲ မင်းကိုတော့ ပြောမနေတော့ဘူး၊ မင်းဘာသာမင်းလုပ်ချင်ရာသာလုပ်တော့၊ ဟေ့ကောင်တွေ အတန်းချိန် နီးပြီ သွားရအောင်”

အားလုံးက ထထွက်သွားကြလေသည် ။ စိုးကြီးက ကမန်းကတန်း အနောက်က ပြေးလိုက် ရင်း...

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ကို စောင့်ဦးလေကွာ”

“ဘာလို့ စောင့်ရမှာ လဲ၊ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်း ဆတ်ဆတ်ကြဲလေးတွေကို ဇာတ်လမ်းရှာဖို့ ကျန်ခဲ့တော့ပေါ့”

စိုးကြီးက ရယ်ဖြဖြနဲ့ ...

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ ပညာရေးကိုတော့ အထိခိုက် မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါတော့ အရူးက တစ်မူးသာသွားပြီဟေ့”

ဟု တစ်ယောက်က ထအော်လိုက်တော့ အားလုံး ပိုင်းရယ်လိုက်ကြသည် ။ စိုကြီးကတော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း စပ်ဖြဖြနှင့် ပါလာပါတော့၏။